



نگرشی فقهی بر سیاست جنائی حقوق موضوعه ایران در قبال اهانت به مقدّسات اسلام

محمد خورشیدی اطهر

کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم‌شناسی، دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری

چکیده

قداست ستیزی در برابر آنچه که مطابق آموزه‌های اسلامی از ضروریات قطعی دین محسوب می‌گردد، واکنش شدید کیفری مقنن را نسبت به خود برانگیخته است. اهمّیت حفظ و صیانت از مقدّسات اسلامی به گونه‌ای است که اعدام، حبس و شلاق تعزیری، مجازات‌هایی هستند که قانون‌گذار ایران حسب رفتار موهن علیه مقدّسات اسلام وضع نموده که مبین سیاست جنائی افتراقی نظام تقنینی ایران در این باره است. فقه امامیه هم به عنوان مهم‌ترین منبع قانون‌گذاری با انشاء قاعده تحریم هر نوع اهانت به مقدّسات اسلام و جعل احکام خاصّ مربوط به آن، اهتمام جدی به صیانت از مسائل مقدّس و ضروری دین روا داشته است. مقارنه و تطبیق حقوق جزای اسلام با قوانین کیفری ماهوی ایران در خصوص بزه توهین به مقدّسات اسلام، موضوعی است که این پژوهش توصیفی و تحلیلی با استفاده از منابع کتابخانه‌ای عهده‌دار آن است تا تمایز سیاست جنائی حقوق موضوعه ایران را در این قبیل جرایم معطوف به مبانی غنی فقهی به اثبات رساند. تعیین مجازات تعزیری شلاق در فرض ارتکاب سبّ در حالت مستی یا نقل آن از دیگری به موجب تبصره ماده (۲۶۳) از قانون مجازات اسلامی مصوّب ۱۳۹۲ بر خلاف مقرّرات حقوق جزای عمومی با وجود خدشه بر عنصر معنوی احراز جرم به وضوح مبین جایگاه والای مقدّسات در دیدگاه اسلام است.

واژگان کلیدی: مقدّسات اسلام، توهین، فقه، سیاست جنائی، قانون مجازات اسلامی